

Den försvunna Lady white

Kapitel 1

Det har blivit ljus ute och det är tidigt på morgonen. Då får jag ett samtal av pappa. Han berättar om vad som har hänt i natt på museet. Jag går upp ur sängen och ringer Maja direkt. Jag måste bara säga det här till Maja. Hon måste få veta det jag precis hört av pappa. Det går många signaler men så hör jag ett litet brus och hon svarar.

-Hej vad vill du, säger Maja lite surt.

-Det har varit inbrott på museet i natt, säger jag med en klar röst.

-Va har det hänt igen! Det var ju en staty som blev stulen för ungefär en månad sedan, säger hon förvånad.

-Vad har försvunnit? frågar Maja.

-Jag kan förklara mer om du kommer över till mig? säger jag.

-Jag kommer direkt, säger Maja medans hon samtidigt försöker ta på sig sina kläder.

Maja är min bästa kompis och bor i en lägenhet under mig. Jag har känt Maja i 9 år nu. Hon har långt blondt hår och är alltid så snäll mot mig. Jag hör att det plingar på dörren och tänker att det borde vara Maja. Så jag springer ut till hallen och öppnar dörren. Där står Maja med ett par blåa jeansshorts och med ett vitt linne till som det står "summer" på. Hon kommer in i hallen och tar av sig sina skor. Vi går in till mitt rum. Där har jag precis hunnit att bädda min säng. Vi sätter oss ner i sängen och tar varsin kudde.

Jag börjar med att berätta om den kända tavlan Lady white som har stulits från museet. Det hände igår natt och poliserna kan inte förstå vad som hänt. Larmet gick inte utan det var några som skulle gå hem från en nattklubb. De tyckte det verkade mystisk vid museet för det var en bil som åkte sakta fram och tillbaka. De berättade för polisen att de hade sett en person som klev in i bilen och höll i något stort och platt under ett skynke. Sedan så körde bilen snabbt bort därifrån. Jag och Maja har varit med och löst flera fall i staden Änglafors. Som till exempel när skolans alla sudd hade försvunnit, när glassbilen inte kom till våran gata och när vi hjälpte till att lista ut vem som låste fast alla bänkar i träden o.s.v.

Jag tar fram ett vitt papper och börjar skriva om vad vi vet om tavlan Lady white.

-Vem skulle vilja ta den? frågar jag Maja och hon börjar tänka efter.

-Du vet Jonna Sundström som också är konstnär? frågar Maja lite tveksamt.

-Det är väl hon som målar tavlor som liknar Martin Lundgrens konst? frågar jag osäkert Maja.

-Ja och Martin har målat tavlan Lady white, svarar hon.

-Jonna är avundsjuk på Martin för de var kompisar när de var små. Då de tävlade om vem som var bäst på konst. Sen när Martin var äldre så vann han en konståvling med tavlan Lady white som är försvunnen nu. Det var då som Jonna började bli avundsjuk på Martin, berättar Maja.

-Så tror du det är hon? frågar jag Maja som står upp nu.

-Det kan ju vara så men Jonna bor ju i Karlsby säger hon.

-Men igår kväll så såg jag att det stod i tidningen att Jonna var här i Änglafors för att visa upp sin konst i Konsthallen säger jag.

-Vad bra då har vi lite bevis som pekar mot Jonna så skriv upp henne som misstänkt, säger Maja. För det är ju lite mystiskt att Jonna var där samma dag som brottet skedde.

-Jag skriver upp Jonna som en misstänkt, säger jag lite tveksamt.

Klockan är 11:00 och vi ringer min pappa som är polis. Jag frågar om vi kan följa med honom till museet lite senare idag. Pappa säger att det är okej men att vi inte får gå in i museet.

Kapitel 2

När vi sitter i bilen på väg till museet för att leta ledtrådar så kommer jag att tänka på en sak. Att det kan ju vara någon som jobbar på museet. Då kan ju personen ha stängt av larmet en kort stund för att hinna ta tavlan. Jag frågar pappa om det kan vara en av nattvakterna som har stulit tavlan. Han säger att han och en till polis ska förhöra nattvakten Lukas Svensson ungefär om en timme. För det var han som var den enda nattvakten igår som kunde jobba. Karl-Filip som skulle ha jobbat igår tillsammans med Lukas var sjuk. När vi är framme vid museet så går jag och Maja ut ur bilen och säger hejdå till pappa. Han ska åka vidare till polisstationen. Vi går till ingången och där sitter varningsband uppspärade över dörren.

-Tror du vi kan hitta några ledtrådar här vid ingången? frågar jag Maja.

-Kanske om vi letar runt om. Om du kollar under och runt om trappan som går upp till museets entre så kanske du hittar något, svarar Maja.

-Okej då kanske du kan titta runt de stora krukorna med växter i som står vid varsin sida om dörren, säger jag till Maja som redan har hunnit att börja leta bakom växterna.

Jag börjar med att kolla under trappan men hittar inget där. Så jag tar en titt på sidorna av trappan där det finns några stora sprickor man kan se in i. Men där finns inte heller något som verkar mystiskt. När jag är på väg att titta under den lilla mattan som ligger mitt framför trappan så hör jag Maja ropa.

-Lea kom jag tror att jag kan ha hittat något som kan vara lite mystiskt! ropar Maja till mig.

-Vadå? Jag kommer, ropar jag tillbaka till Maja lite förvånatfullt.

-Jag har hittat ett par nycklar som det står Lasse Lundbäck på! säger Maja glatt.

-Ja vad bra! Tror du att det kan vara en ledtråd? frågar jag.

-Kanske men vi kan ju fråga din pappa om han vet vem Lasse Lundbäck är? frågar Maja.

-Ja det kan vi. Vilken bra ide! Jag ringer pappa nu, säger jag medans jag slår numret.

Det går bara några få signaler innan pappa svarar.

-Hej! Går det bra för er att hitta ledtrådar till brottet? Har ni hittat något som kan vara lite mystiskt? frågar pappa.

-Hej! Vi hittade en nyckelknippa där det står att den tillhör Lasse Lundbäck. Vet du vem det är? frågar jag pappa.

-Ja det är ju han som jobbar som vaktmästare på museet. Men vart hittade ni nycklarna? frågar han fundersamt.

-Det var Maja som hittade nyckelknippan bakom en stor kruka med växter i som står bredvid dörren av museet, säger jag medans jag ser att Maja börjar le när jag förklarar att det var hon som hittade nycklarna bakom kukan.

-Vad bra att ni hittade dem. Vaktmästaren Lasse kanske letar efter sina nycklar som går till alla lås i museet och till boden med verktyg så han kan jobba utomhus med redskapen och göra fint i museets trädgård. Jag tror inte vi ska misstänka Lasse för att han kan ha stulit tavlan. Det kan ju bara vara så enkelt att han har tappat nycklarna där när han har planterat en växt i kukan, säger pappa.

-Ok men kan du komma och hämta oss om en en kvart när vi har kollat efter flera ledtrådar, frågar jag pappa och säger hej då till honom.

-Ja det kan jag. Hej då, säger pappa och sen lägger han på.

-Vad ska vi göra nu, frågar jag Maja som sitter på stentrappan utanför museet.

-Vi kan gå runt museet och kolla vart tjuven kan ha tagit sig in, säger Maja hoppfullt. När vi går runt museet och kommer till baksidan så finns det en liten dörr. Jag tänker att där kan ju vara någon som har tagit nycklarna som vaktmästaren har tappat och låst upp dörren med rätt nyckel. Vi pratar lite om dörren och om man skulle kunna bryta sig in där utan att bli sedd på kameran som sitter på utsidan. Men så fortsätter vi runt tills vi kommer till framsidan.

Kapitel 3

Vi ser pappas bil som står på grusplanen. Vi springer mot bilen och sen kliver vi in.

-Hej, har det gått bra för er att leta efter ledtrådar, frågar pappa mig och Maja med en klar röst.

-Ja det har gått bra. För när vi gick runt museet så såg vi en bakdörr. Där kan ju någon ha tagit sig in om personen har använt vaktmästarens nycklar, säger jag till pappa som samtidigt svänger ut från grusgången och upp på vägen.

-Jag tycker att vaktmästaren verkar lite misstänkt, säger Maja.

-Ja om ni tycker det så får vi väl fråga vad han gjorde igår, svarar pappa Maja.

Efter en stund så är vi framme vid polisstationen och vi går in. Vi åker hiss upp till pappas kontor som ligger 4 våningar upp. Vi är själva på den våningen så jag och Maja går och sätter oss i soffan och pappa sätter sig vid datorn. Maja tar upp sitt anteckningsblock som hon tog med sig för att kunna anteckna de viktiga sakerna om brottet.

-Varför skulle någon vilja ta en tavla med en vit dam med en fjäderhatt på sig, frågar jag Maja lite fundersamt.

-För att kunna sälja tavlan och få pengar. Men å andra sidan, vem skulle vilja köpa ett stöldgods? undrar Maja.

-Jag vet inte. Det här fallet är mycket svårare än alla andra som vi löst, säger jag dystert. Då kommer pappa och säger att han har förhört Lukas som är nattvakten på museet.

-Vad sa han, frågar Maja pappa med en förväntansfull röst.

-Ni kan följa med och höra vad han sa för vi har spelat in allt under förhöret, säger pappa. Vi följer med honom till hans skrivbord och sätter oss på varsin stol som står runt om.

Pappa sätter igång inspelningen och vi hör att Lukas säger att han var i den andra delen där statyerna finns. Men då säger pappas kompis att han inte syntes till på kamerorna där utom han gick in på personaltoaletten.... Ehhh just det så var det. Jag var ju inte där vid statyerna då utan jag gick på toaletten. Var du länge där inne på toaletten och vad gjorde du där hör jag pappa fråga. Jag var där rätt länge för jag gick på toaletten och så tvättade jag bort en fläck på min uniform ungefär där vid magen. Den var jättesvår att få bort. Då frågar pappa om du inte hörde att det var inbrott? Då säger Lukas att han inte hörde någonting och när han kom ut från toaletten så såg han att tavlan var borta. Men då frågar pappas kompis varför han inte ringde polisen. Lukas svarar med att han inte hann förrän polisen kom till museet. Efter de har pratat en stund så säger pappa att förhöret är avslutat.

-Tror du det han säger är sant? frågar Maja fundersamt pappa.

Han har nu hunnit att ta fram övervakningsbilderna på Lukas som går in på toaletten.

-Nej det tror jag inte för om man kollar på övervakningskameran så ser man att han inte har någon stor fläck på magen, säger pappa med en lite klokare ton i rösten än förut.

-Men om vi kollar på gårdagens övervakningsfilmer så kan man se att museichefen går förbi och tar massa kort på tavlan, säger pappa och visar oss filmen.

-Men varför skulle museichefen vilja stjäla tavlan? Han kan ju riskera att avskedas som chef, säger Maja lite tveksamt.

-Jag vet inte. Men nu måste jag fortsätta att jobba mer på fallet, suckar pappa...

Kapitel 4

Jag och Maja går återigen mot soffan för att kunna skriva ner de misstänkta.

-Jag tror det är Lukas som har stulit tavlan, säger Maja.

-Det tror jag med, säger jag.

Jag skriver ner det vi vet om alla i anteckningsblocket som ligger på bordet.

Misstänkta.

Jonna Sundström. **Motiv:** Är avundsjuk på Martin Lundgren och är konstnär.

Lukas, nattvakt. **Motiv:** Jobbar på museet, ljuger och upptäckte inte att det var inbrott.

Lasse, vaktmästare. **Motiv:** Har nycklarna till museet och kan ha samarbetat med Lukas.

Museichefen Albert. **Motiv:** Gick hem sent och tog kort på tavlan efter alla hade gått hem.

Det är alla som vi har. Men så kommer jag på att Lukas kan ju inte ha begått brottet själv. För han syntes inte till på övervakningskamerorna. Det var någon som stängde av kamerorna just när Lukas försvann in på toaletten.

-Vart ska du? frågar Maja fundersamt.

-Jag måste fråga pappa om jag kan få se på filmen en gång till, säger jag hastigt.

När jag kommer fram till pappas skrivbord så sitter han där och jobbar.

-Förlåt om jag stör dig men jag skulle vilja få se på övervakningsfilmen en gång till när Lukas kommer ut från toaletten, frågar jag pappa.

-Ja det får du. Jag kan skicka över filmen till din mobil, säger pappa.

-Okej vad bra ! Jag går tillbaka till Maja för där på bordet ligger min mobil, säger jag.

-Vad bra, hoppas du hittar något som kan vara viktigt att veta, säger pappa glatt.

När jag kommer fram till Maja så sitter hon med sin mobil.

-Fick du se filmen och vad var det som gjorde att du ville se den igen? frågar Maja.

-Pappa skickade över materialet med filmen till min mobil. För när jag såg filmen förut så tyckte jag att Lukas lade ner sin mobil i fickan, säger jag.

-Okej men han kanske kollade på mobilen inne på toaletten, säger Maja.

-Ja så kan det ha varit men kolla här, säger jag till Maja.

Jag pausar filmen och zoomar in på Lukas mobil och där kan man se att han lägger på ett samtal. Om man zoomar in ännu mera så ser man att det står Bob.

-Jag tror han har pratat med Bob inne på toaletten, säger jag.

-Det har han säkert gjort, säger Maja.

-Jag undrar vem Bob är, säger jag.

-Ja jag med men förut när jag kollade på mobilen så stog det att Jonna Sundström inte kom igår till konstnärstävling. För hon var sjuk så henne kan vi stryka från misstänkta, säger Maja.

-Okej då har vi kvar museichefen Albert, vaktmästaren Lasse och nattvakten Lukas som är den troligaste misstänkta, säger jag.

Nu hör vi pappa skjuta ut stolen och sen börja gå mot oss till soffan.

-Min kollega har ringt vaktmästaren Lasse och frågat vad han gjorde igår. Han sa att han sov på ett hotell i Ljungsby. Min kollega fick prata med hotellpersonalen och de har tydligt bevisat att han var på hans hotellrum hela tiden igår natt, säger pappa.

-Okej vad bra då har vi en mindre misstänkt. Nu kan vi stryka Lasse, säger Maja.

-Vad bra vilka misstänkta är kvar då, undrar pappa nyfiket.

-Vi har kvar museichefen Albert, nattvakten Lukas och kanske någon mer, säger jag.

-Okej bra men nu måste jag nog gå och hämta lite kaffe. Lycka till, säger pappa glatt.

Kapitel 5

När pappa gått för att hämta kaffe så tar jag och Maja varsin kaka som ligger på ett fat på bordet. När jag tar andra tuggan så ringer pappa och jag svarar.

-Hej jag måste åka iväg till museet för att prata med museichefen, säger pappa hetsigt.

-Det går bra vi är kvar här. Lycka till och hejdå, säger jag lugnt.

-Hejdå ,ni får ta kakor som ligger på ett fat på bordet, säger pappa och lägger snabbt på.

Jag och Maja börjar skratta för hon har hört vad pappa sa. Maja har redan hunnit äta upp två kakor. När vi har ätit klart så går vi till pappas skrivbord. Där finns det många högar med papper i. På ett papper så står det att poliserna har sparat ett samtal från en fabrik.

Jag ser att Majas blåa stora ögon lyser upp och hon får ett leende.

-Tänk om vi kan spåra samtalet mellan Lukas och Bob, säger Maja.

-Ja vilken bra ide ,då kan vi ju höra vad de pratade om, säger jag.

-Jag kan ringa pappa och fråga om det går bra om vi kan spåra samtalet när han kommer tillbaka, säger jag.

Jag slår numret och ringer pappa. Det tar långt tid innan han svarar men så svarar han.

-Det får gå snabbt för nu har jag stannat vid en busshållplats för att prata, säger pappa.

-Går det att spåra ett samtal så man kan höra vad personerna säger? frågar jag.

-Oj nu kommer bussen jag måste lägga på nu. Vi kan prata mer om det när jag kommer fram till stationen! säger pappa fort och lägger på.

Jag lägger undan mobilen och sätter mig bredvid Maja. Hon sitter och kollar på ett papper där det står om museet. Jag ser att det finns en karta över rummen i museet. I ett rum så är det en rund ring någon har dragit runt den försvunna tavlan.

-Undrar varför det är inringat runt tavlan, tänker Maja högt.

-Mmmm, säger jag men blir avbruten av en röst som säger att museichefen inte är misstänkt längre. Maja lägger ifrån sig pappret som låg i en hög med andra papper.

-Museichefen Albert tog kort på tavlan för att Martin Lundgren inte kunde komma till konståvlingen igår. Han tog kort på tavlan och massa andra tavlor som Martin har gjort för att sedan kunna ge bilderna till ledarna i konståvlingen. Därefter skulle ledarna göra ett stort fotokollage av hans tavlor. Ledarna för konståvlingen bevisade att Albert var där sent igår för att lämna korten, säger pappa.

-Jaha, nu förstår jag varför. Då kan jag stryka honom från misstänkta. Nu är det bara Lukas och Bob kvar, säger jag.

-Vem är Bob? frågar pappa.

-Om du kollar på filmen när Lukas går ut så ser man att han lägger på ett samtal. När man zoomar in lite mera så ser man att det står Bob, svarar Maja pappa.

Jag tar fram filmen och zoomar in på Lukas mobil. Pappa tittar nyfiket på filmen.

-Kan man lyssna på vad de pratar om genom att spåra samtalet? frågar jag pappa hoppfullt.

-Ja det kan man men bara om det är något viktigt och jag tycker det här är viktigt, säger pappa.

-Nu måste jag veta när han ringde till Bob. Jag kan också kolla den exakta tiden när han lade på. Då måste jag bara se på filmen en gång till, säger pappa.

-Så nu har jag hittat rätt samtal. De pratar bara i 37 sekunder så lyssna nu.

-Hej. jag har stängt av larmet och kamerorna nu så du kan gå ut ur bilen. Tänk på att det får gå fort för annars kan poliserna misstänka något, viskar Lukas.

-Jadå jag skyndar mig på. Nu får inget gå fel och jag tar med mig det stora skynket. Det som jag kan täcka tavlan med, säger han som vi antar är Bob.

Kapitel 6

-Vad smarta ni är för nu har vi löst fallet! säger pappa högt.

-Ja vi klarade det och nu måste vi bara få Lukas att erkänna, säger Maja.

-Jag ska skicka över samtalet till mina kollegor så de får höra. Nu måste jag gå och säga till de på andra våningen, säger pappa.

-Okej, då går vi och sätter oss i soffan, säger jag till pappa.

-Bra jag kommer tillbaka lite senare, säger pappa och går.

Jag och Maja går till soffan. Där ligger anteckningsblocket och Maja river bort sidan där alla misstänkta står. Vi sätter oss ner och börjar prata.....

En stund senare.

Vi ser pappa komma i korridoren. Vi börjar skratta för han ser så glad ut.

-Vad skrattar ni åt? Nu har jag och några andra pratat med Lukas och han har erkänt brottet. Han sa att Bob Nilsson var hans kompis och att han som körde bilen var Bobs kompis Olof, säger pappa.

-Vad bra men vad händer med Lukas, Bob och Olof nu då? frågar Maja.

-Alla de tre får sitta i fängelse men vi vet inte riktigt hur länge de ska få sitta, säger pappa lite tveksamt.

-Man ser verkligen att pappa är glad, viskar jag till Maja och vi börjar att skratta.

-Museichefen kommer inte att avskedas och nu är tavlan tillbaka på sin rätta plats. Tack för att ni har hjälpt mig och många andra med fallet! säger pappa med ett stort leende.

Nu har det gått ett tag sen vi var på polisstationen och det är dagen efter. Maja har precis kommit över till mig och vi är på mitt rum. Jag tar fram mobilen och visar Maja att det står en lång tidningsartikel om den stulna tavlan Lady white. Redan på tredje raden så ser man Majas och mitt namn Lea. Där står det att vi har hjälpt till att leta misstänkta och att vi löste en del av fallet. Vi tittar på varandra och ler. Men då åker mitt långa blonda hår ner över mina blåa ögon. Så jag blåser bort håret och vi börjar skratta.